

Kenozė kaip raktas Dievo pažinimui: A. Maceinos religijos filosofija

Sąvoka κένωσις paimta iš *Laiško filipiečiams*: „Jis, turėdamas Dievo prigimtį, godžiai nesilaikė savo lygybės su Dievu, bet apiplėšė (*ekenōsen*) pats save, priimdamas tarno išvaizdą ir tapdamas panašus į žmones. Jis ir išore tapo kaip visi žmonės: jis nusižemino, tapdamas klusnus iki mirties“ (*Fil 2, 6–8*). Kenozė tapo techniniu terminu, nurodančiu būdus, kuriais dieviška ir žmogiška prigimtis galėjo būti sujungtos Kristaus įsikūnijimu nekompromituojant abiejų šių prigimčių integralumo. Pats termino vertimas į kitas kalbas kelia nemažai sunkumų, kadangi žodis *kenozė* gali reikšti ir apsiplėšimą, susinaikinimą, nieko neįtraukimą, tam tikrą esmės, objektyvumo, potencijos ar galios atėmimą, todėl dažniausiai pasirenkama šio žodžio neversti ir vartoti sąvoką *kenozė*, kuri apimtų visus išvardintus galimus vertimus. Kalbant apie kenozę svarbiau yra ne pati šios sąvokos eksplikacija, kiek idėjinis jos turinys, kurį išreiškia šis teologiškai svarbus žodis. Kenotinė Dievo samprata leidžia permąstyti visą religijos filosofiją, t. y. metafizines prielaidas, su kuriomis susiduriama kalbant apie Dievą. Jėzaus Kristaus pasirodymas Maceinos religijos filosofijoje išplaukia iš jo teologinių ir filosofinių problemų tyrinėjimo. Logos kenozė yra problema, kurią Maceina sprendžia savo religijos filosofijoje, norėdamas suprasti, kam yra reikalinga kenozė apskritai ir ką ji duoda bendrajam Dievo pažinimui *par excellence*.